

FİLTRESİZ

Sanat ve Edebiyat Dergisi

ÖZEL
SAYI

Ağustos -2022

KÜNYE

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hasan Hüseyin ÜLKER

YAYIN KURULU

Aylin TAMAKAN NERGİZ

Hasan Hüseyin ÜLKER

Murat KOÇHAN

EDİTÖR

Aylin TAMAKAN NERGİZ

KAPAK TASARIM

Şırvan ÖNLÜ

MİZANPAJ

Aylin TAMAKAN NERGİZ

SON OKUMA

Feyza Menteş

İLETİŞİM

info@filtresizdergi.com

ESERLERİNİZ İÇİN

filtersizeditor@gmail.com

YAZARLAR

Aylin TAMAKAN NERGİZ

Ayetullah TURABİ

Burak Sedar ÜLKER

Feyza MENTEŞ

Göksel GÜROL

Hasan Hüseyin ÜLKER

Neslihan YALMAN

Rıdvan YILDIZ

Yiğit ERGÜN

REKLAM VE İŞBİRLİĞİ İÇİN filtersizdergi@gmail.com

“nÜ”

Önsöz – Neden Çıplaklık?

Yiğit Ergün – Nü'Art Kompose

Aylin Tamakan Nergiz – Kadın Çıplaklığını Nesne Olmaktan Çıkarıp Özne Olarak İhtişamı “
PAN ‘İN FLÜDÜ İLE DANS EDEN PERİLER”

Neslihan Yalman – Kendi “SELFİE” Çubuğumuzdan Geçer Gideriz

Hasan Hüseyin Ülker – Çıplaklıktan – Örtünmeye Giyinmek Üzerine

Göksel Gürol - Ahlaksız Erk'in Çıplaklığı

Ayetullah Turabi – Toplumun Aykırı Çocuğu

Rıdvan Yıldız – Çoğul Leke

Burak Sedar Ülker – Çıplaklık ve Kadın

Röportaj - Aylin Tamakan Nergiz / Barış Şahingöz

Feyza Menteş – Toz

ÖNSÖZ

Neden Çıplaklık?

Neden çıplaklık ya da nü?

Hiç düşündünüz mü? Hepimiz çıplak doğar, çıplak gömülür ancak doğduğumuz andan itibaren vücudumuzu örtme, saklama ihtiyacı duyarız. Neden? Neden insanlar giyinme ihtiyacı hissetmişler? Giyinme düşüncesi ile mi çıplaklık ortaya çıkmış yoksa çıplaklık mı giyinme düşüncesini yaratmıştır?

Bunun tüm toplumlara göre farklı nedenleri olsa da genel itibari ile soğuk iklimlerde üşümekten, sıcak iklimlerde güneşten korunmak ve ortaçağdan itibaren de çıplaklığın günah sayılmasından mıdır sadece? Ancak gününüzde hala avcılık yapan bazı kabileler çıplak olarak hayatlarını sürdürmeye devam ediyorlar ve bu da bize giyinmenin hayatta kalmak açısından zorunlu olmadığını mı gösteriyor?

Adem ile Havva'dan bu yana; bir günahın bedeli olarak mı giyindik yahut insanın öz varlığının çirkin bulması düşüncesi ile modernleşmeye doğru ilerleyen bir çağın var oluş sancısı mıydı bizi giyinmeye iten? Yahut insanın içindeki dizginleyemediği cinsel arzularından sebeple mi? İnsan şehvetsiz bir varlık olsa çıplaklık yine ayıp sayılır mıydı?

Ve bence en önemlisi; insan giyinmeye çalıştıkça mı çıplak kaldı?

Ne ilginç değil mi?

Oysa anadan üryan geliyoruz bu dünyaya ve ancak daha doğduğumuz andan itibaren giydirilmeye başlanıyor her şey üzerimize. Önce vücutlarımızı ve sonra yavaş yavaş ruhlarımızı, kendi zevklerine göre kendi bildikleri ve kendi biçtikleri şekilde giydiriyorlar.

Kurallarını işliyorlar ince ince tüm kuytularımıza, kurallarıyla dolduruyorlar taa avuç içlerimizin çizgilerine kadar. Bundan mıdır acaba vücutlarımız hep örtülü ruhlarımız çıplak?...

Belki doğduğumuz anda ki gibi çıplak tutabilseydik vücutlarımızı; ruhlarımız özgür, anadan üryan yaşayabilirdik hayatın her anında her sokağında her bir köşesinde...

Ya da çıplak tutabilseydik ruhlarımızı...

Kim bilir?...

NÜ'ART KOMPOSE

Yiğit ERGÜN

bir palamut esniyor elemlerin gölgesinde
köküm zincirlerini çıkarıyor bilinmez duldasında
kapatıyorum dünya derdine mahremimi
açılıyorum duvarlara... odalar bizim
kelepçeni usulca sıkıyorum bileklerine
uzanıyorsun, ellerin himayemde

patlıyor hücrenin cevherleri
batıdan doğuyor bu sefer güneş
terliyor kursağın klitorisi
tekil yola çıkılan çoğu şey işteş

devri daim oluyor aşkımızın
surlar, yapılar devri daim
mükellef acılar bunlar
hem mazlum hem zalim

sonra tanrı kusuyor kullarını
gökyüzü boşalıyor yeryüzü cehennem

ruhun kasveti evrenin paradigması
bu yollar boş değil ama her köşe intihar
çıkıyorum katlarına kayıyorum teninden
boş yere kırılıyor kapı boşuna ihtar
merkezimi kaçırıyorum yıkılıyor putlar
inin inim iniyor gece, neredesin...

boşuna yıkıyor bu nehir
hiçliğe cıvıldıyor kuşlar
anlamanın ve anlaşılmamanın geriliminde
soluklanıyor gölgeler
nefesim kasıklarında terliyor
yanılıyor doğa kanunları
saklambaç oynayasım geliyor istifa
ediyorum
düştüğüm boşlukları tekrar ezberliyorum

her şeyin bir sonu var ve sonu
dolduramıyor boşluklar
bir elektrik lambasının altında jartiyerimi
giyiyorum
bütün geceyi birden kusuyorum

tanrımdan soyunuyorum
kas ağrılarıyla boğuluyorum
bu durum.

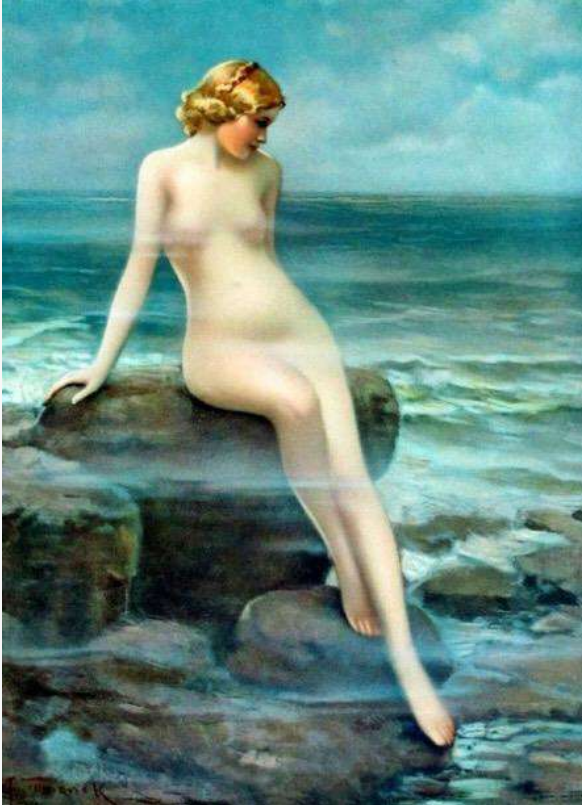
çekyat çok kısa geliyor dünya çok dar
boğazımda ikna olmamış illüzyonlar
terliyorum gece gece seni
geçmiyor başımdan sarhoşluğun.

KADIN ÇIPLAKLIĞINI NESNE OLMAKTAN ÇIKARTIP ÖZNE OLARAK İHTİŞAMI...

“PAN ‘IN FLÜDÜ İLE DANS EDEN PERİLER”

Aylin TAMAKAN NERGİZ

Joseph Tomanek, 16 Nisan 1889'da Çekoslovakya'nın Straznice kentinde bir çiftlikte doğmuştur. Prag'da Tasarım Okulu'nda sanatın temellerini okumuş, daha sonra kısmen üç yıllık askerlik hizmetinden kaçmak için Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmiştir. 1910'da Chicago'ya giderak asıl mesleği iç mimarlık olan ancak Paris akademilerinde eğitim almış olan Antonin Sterba (1875-1963) yönetimindeki Chicago Sanat Enstitüsü'ne katılarak daha fazla sanat dersleri almıştır. Sanat Enstitüsü okulundaki ilk ve ikinci yıllarında ödül kazanmıştır. Mezuniyeti olan dördüncü yılında da Avrupa'da bir seyahat bursu olan sermaye ödülünü almıştır.

Fransız ressam William-Adolphe Bouguereau etkilenen Tomanek, duvar ressamlığı yaparak geçimini sağlamıştır. Chicago'da çevre illerde ki kiliselerin süslenmelerinde en başarılı ressamlardan biri olmuştur. Buradaki çalışmaları, esas olarak eski İtalyan ustaları kopyalamaktır ancak kilise muhafazakârdı ve sanat konusundaki denemelere pek fazla yer vermiyordu.

Bu durum iyice baş gösterdiğinde, kilise cemaatleri de para biriktirmeye başladılar ve ne yeni yapılar inşa ettiler ne de eskileri yenilediler. O zamana kadar nü resimlerini az çok bir hobi olarak yapan Tomanek, gelir elde etmek için tekrar nü resimler yapmaya başladı.

Modeller üzerinden resim yapan Tomanek, zorluklar yaşadığı için onlara mayo giydiriyor ve Michigan Gölü'nün uçsuz bucaksız manzarasına karşı poz verdirip önce eskizlerini çiziyordu. Sonra da stüdyosuna götürüp modelini soymuş ve resimlerini bu şekilde tamamlamıştır. Resimlerinde çoğunlukla deniz ve deniz manzaraları kullanan Tomanek, eserlerini bazen Michigan Gölü arka planını bazen de altı ayda bir resim yaptığı Los Angeles'taki Pasifik Okyanusu'nda yapmıştır. Bu nedenle de mahallesinin en yüksek yapısı olan Bohemian-Amerikan Salonu binasında stüdyosu olan Joseph Tomanek, modellerini komşu evlerin pencere hizasının çok yukarısındaki çatıya yerleştirmek gibi dâhice bir fikir bulmuş, açık hava stüdyosunun mahremiyetini korumak için de duvarlar yaptırarak burada tamamlamıştır.

En bilinen yapıtlarından olan "Pan'ın Flüdü ile Dans Eden Periler" adlı eseri Pan'ın tasvirini farklı bir biçimde yorumlamıştır.

Pan, Yunan mitolojisinde kırım, satirlerin ve çobanların tanrısıdır. Pan, Çoban Tanrısı olduğu için ürkütücü görüntüsü ve korkunç sesleri ile korku saldığından, çoğunlukla kırlarda dolaşır flüt çalan, sevimli bir figür olarak betimlenir. Tomanek ise resminde her süsten azade olan çıplak perilerle, kadın çıplaklığını nesne olmaktan çıkarıp özne olarak her daim ihtişamlı olduğunu vurgulamıştır.

1922'de Paris'i ve diğer sanat merkezlerini ziyaret etmiş ancak özellikle ünlü ressam Profesör Vajtech Hynais ile Prag'a gitmiştir. On yılını Paris'te geçiren Tomanek, Bouguereau'ya duyduğu hayranlığı burada anlatmış ve sonra tekrar ideallerinin şehri olan Chicago'ya dönmüştür.

Burada da ünlü reklamcı Thomas Cusack ile reklam panolarını gerçek sanat eserine dönüştürmek üzere çalışmaya başlamıştır.

Cusack'ın yönetim kuruluna çeşitli kurumlardan reklam panolarının manzarayı bozduğuna dair şikâyet ve baskılar geliyordu. Ancak Joseph ile çalışmalarının ardından hem kendi başarılı bir reklamcı olmuş hem de ressamı üne kavuşturmuştur.

1974 yılında hayata veda eden Tomanek'in başta gelen eserleri "Pan'ın Flüdü ile Dans Eden Periler", "Sahildeki Kadın", "Bir Kayanın Üzerinde Çıplak", "Kayalık Sahilde Çıplak".

KENDİ 'SELFİE' ÇUBUĞUMUZDAN GEÇER GİDERİZ **Neslihan YALMAN**

BNE: ben değil, su sümbülüyüm

sürtük

türsük

mürsük

marsık

kursak bom boş!

yirmilik dişim emperyalist bir diktatör

Türkçe'de '-rella' eki uygu durumları

kutsal kitap sonrası

süperella, aşkella, pepitella

(göğüs uçlarına sarelle) - U... ile

yavaş yavaş soyunurum aynaya

kuyruğumu tavandan dikizlerim

mübareklenmiş uykumun ertesi

yerdeki nemli tangamı kaldırıp

şiiirin gönderine çekerim

(sedefsi ıslaklık kabızlığa yeğdir)

Mübella'lar, Feridun'lar

kedi ismi takıntıları

kırk üstü şair adamların dörtlü pozları

masalarda karşı sevgililerin eskivişi

yataklardan dökülüp yıkanırken mazgallara

yenisiyle değiştirilen avuç içi ısı

FİLTRESİZ DERGİ

BNEİM: tabiatımda kaktüslük biraz kirpilik

gündüz kargaların, gece martıların
eğildiği şehrin kalçasında bombayla
göl havuzu gözyaşlarımı dezenfekte ederim

nü dediğiniz bilinir ki
klozete serildiğinde sadece yerçekimi
karanfilli bok kokar

karanfil yalnız kokamaz
kokmasını koklayan sağlar
kadını kim tanımlarsa
sapıklığını da tanımlar

psikiyatristlerin de küfrettikleri görülür
eşlerini Freud'la aldattıkları

suratınızda ağır yanık gülüşü
yağlı, salçalı, kebablı

yastığa uzanan çamaşırsız acı
ketçap kutusunda yetişen nesil
gambiyadan tatmadan
parmak çocuğun ansız boy vermesi

dedesinin bastonuyla arkadan izleyişi
çorabını indirirken çarpık cadde üstünde

gizli ensest takıntılar, hazcı twitter takipleri
kimse yavrusuna dokunsunlar istemez
başkalarının yavrularının
serpilmesini beklerler - kırmak için

onların bilinçdişi
onların gelenekleri
onların dinleri
onların erkeklikleri
onların aile değerleri
onların gidiş gelişleri
onların anksiyeteleri
onların şuh pozları

diğerleri suça bulanmış zavallı sosisler
diğerleri kıtlatılacak taptaze patatesler
diğerleri baldırlarından ayrılması butlar

dili kıvrak hükümet eleştirisiyle Kadıköy'de
göte bacağa baka baka
sigarasını keyfe devirenler

(oral denklemlerini çözemezken)

tükürüklerinden vahşet akar
evde iddia kuponu misali art arda eleştiriler

iz demek cilde dökülmüş asittir
dibinde hatır çiçeklerinin kök saldığı
fıstık yerine kara çam dikerler

büyüsel düşüncelerin yalana dayandığı
sıkıntılarla kurgulanan senaryolarıdır
ekranın önünde çıplak olmayan ne varsa

gözlerinin derinliklerinden kirli kan akar
akıllarından türlü film sıçratanların

ÇIPLAKLIKTAN – ÖRTÜNMEYE GİYİNMEK ÜZERİNE **Hasan Hüseyin ÜLKER**

Atalarımızdan bize binlerce yıldır miras kalan giyinme neden önemlidir? Bazı toplumlarda çok önemli olan giyinme ve örtünme (ve hatta bunların kullanılış şekli) bazı toplumlarda ise çok önemli olmayan bir durum olarak görünüyor. Bunların dışında giyinmeye atfettiğimiz önem kişilere karşı bakış açımızı bile değiştirebiliyor. Çoğu zaman konuştuğumuz kişinin giyiminin şıklığına ve kalitesine göre değerlendiriyoruz. Bu noktada kişinin karakteri ve o şık kıyafetleri alabilmek adına neler yaptığını ya da yapabileceğin düşünmüyoruz. Görüntüye verdiğimiz değer ilk sırada yer alıyor ve geriye kalan değerlemeler ancak bundan sonra gelebiliyor. İş yerinde, evde, sokakta, tatilde giydiğimiz elbiseler hep bir mesaj verir karşımızdakilere. Bunlarla anlatmak istediğimiz bir şeyler vardır.

Nüdzizm

Bununla birlikte giyinmenin ve şıklığın önemine inanmayan çıplaklığı benimseyen Nüdistler de vardır. Nüdzizm seksüel bir anlam taşımayan bir yaşam biçimidir. Bir kavramdır. İnsanların vücutlarından utanmadan çıplak bir şekilde dolaşabilmesinin kavramlaşmış halidir Nüdzizm. Doğayla iç içe ve ona aykırı bir yaşam tarzından uzaklaşmak istemeyenlerin, bu düşünceyi benimseyenlerin yaşayış biçimidir. Diğer bir adı Naturizm olan bu yaşayış biçimi insanların günlük işlerini kıyafetsiz bir şekilde yapmayı amaçlar. Çünkü çıplaklık dünyaya geliş şeklimizdir. Tüm bunların yanı sıra karıştırılmaması gereken şey Nüdzizm'in cinsellikle ilgili olmadığıdır. Çıplaklıkla cinsellik Nüdzizm felsefesinde aynı çatı altında değildir. Nüdistlere göre çıplaklık teşhir amacı gütmeyiz. Doğada bunun olması gereken şey olduğunu ve ilk atalarımızın da çıplak olduğunu düşünürsek bugün neden giyindik?

Giyinmek ve örtünmek üzerine

Çıplak olarak dünyaya geldik ve atalarımız uzunca zamandır çıplak olarak yaşadı. Peki, ne oldu, nasıl oldu da giyinmeye ihtiyaç duyduk. Dinlerin kendisine tabi olanlara giyim ve örtünme konusunda kurallar koymasından çok önce insanlar buna günah olduğu için değil korunmak amaçlı başlamışlardır. Doğada diğer canlı türlerinden korunmak ve aynı zamanda tehdit etmek için giyinmeye başlamışlardı ilk insanlar. İklim şartları, sıcak ve soğuktan korunmakta bunların içinde olan etkenler. Zamanla topluluklar bu durumu dikkat çekmek için kullanmaya başladılar. Giyinmek karşı tarafı etkilemek için gerekli bir durum halini aldı, bir adamın kıyafeti ona saygı yükleyebilir ya da tam tersi etki yaratabilirken, bir kadının kıyafeti onu ahlaksız yapabilir yahut edepli yapabilir.

"Kıyafetler mevcut olduğunda çıplaklık var olur. Çünkü kapanmak daha az heyecan uyandırmaz. Aksine gizli olan daha çok görünür ve bu çıplaklıktan daha öte bir merak duygusu barındır."

Toplumlar insanların değişik tarzda giydiği kıyafetlerini kendilerine göre yorumlayıp bunu iffetsizlik olarak yorumlayabilirler. Ancak giyinmek ahlakı arttırmak için geçerli tek koşul değildir. Çıplaklıkta kendi başına ahlakı bozan tek koşul değildir.

"Alışkanlık olarak çıplak dolaşan insanlar arasında yaşayan antropologlara göre bunun aksi yönde etkisi bile olabilir. Günlük yaşamda bedenlerin kapatılmasından rahatsızlık duyanlar belirli bir takım kutlama törenleri ve bereket dansları sırasında cinsel heyecanı arttırmak için süslemeli giysiler giyebilirler."

Çünkü örtünmek merak uyandırır.

"Kıyafetlerin altında gizli olanlar, görünür çıplaklıktan daha fazlası için merak uyandırıyor."

Mertebe İçin Örtünmek, Din ve Başörtüsü

Eski zamanlarda belli bir tabakada olan kadınlar bunu gösterebilmek ve kendilerini ayırttırmak için örtünürler ve peçe takarlardı. Bu onların maddi durumlarının iyi olduğu ve bir mevki sahibi olduğunu belli ederdi. Fakirler, fahişeler, köleler başı açık dolaşırlardı. Örtünmek bir aristokrasi göstergesiydi. Başörtüsü elit bir simgeydi ve bu kadınlar halk tabakasından ayrılırdı. Sonradan dinler de bu durumu kullandı ve kendisine tabi olan kadınlara başörtüsü takma zorunluluğunu getirdi. Başörtüsü sadece elit kadının hakkıyken inanç sahibi kadınlarda bu ayrıcalıklı hakka sahip oldular. Böylece köleler ve alt tabakadan sayılan kadınlar iman ettikleri için kendilerini diğerleriyle eşitlemiş oldular. Günümüze gelene kadar her kadın inancına ve mezhebine göre farklı şekillerde örtünme yollarını buldular.

İnsan önce doğada tehlikelere karşı korunmak için giyindi sonra bir güç simgesi olarak karşımıza geldi. Kadın ayrıcalıklı olmak için örtündü ve bu zorunluluğa döndü. Doğada canlıların kendilerine dert etmediği şeyi insanlar kendilerine yük etti. Geçmişten bugüne çok şekil değiştirdik ve gelecekte bu yine devam edecek. Belki de meselenin çıplaklık ya da örtünmekte olmadığını çözdüğümüz vakit her şey daha anlaşılır olacaktır.

Kaynaklar:

Giyinmenin kısa tarihi – Mineke Schipper

svetlena87.wordpress.com

boboscope.com/Doğduğumuz gibi yaşamak: Nudizm

AHLAKSIZ ERK'İN ÇIPLAKLIĞI

Göksel GÜROL

Çıplak yaratıldık. Cennet denen yerde öyle sere serpe dolaştık, zaman geçirdik. Dünyaya ceza olarak gönderildiğimizde giyinmek zorunda kaldık, bırakıldık ya da mecbur edildik. Peki neden?

İnsanoğlu varlığını sürdürebilmek için üremeye başladığında sözcükleri ve kelimeleri bilmiyordu. Hepimiz konuşmadan önce görme yetimizi kullandık. Görme konuşmadan önce geldiği için çıplaklığı pek de dert etmiyorduk. Sözcükleri ve kelimeleri kullanmayı bilmediğimizden kendimizi ifade etmek için garip sesler çıkartıyor ya da ritimden yararlanıyorduk. Zamanla insan avcı-toplayıcı konuma geçti ve ihtiyaçları olduğunu fark etti. Evet, insan ihtiyacı olduğu için her şeyi bulmaya, icat etmeye başladı. Avlanırken yanında taşıdığı aletleri (taştan baltalar, kemikten bıçaklar, kısa sopalar) yerleştirecek bir şeye ihtiyacı vardı. Bunu da ilk olarak avladığı hayvanların derilerinin kendilerini soğuktan, güneşten ya da sudan koruduğunu fark etti. Ve insanoğlu ilk giysilerini üzerine geçirmiş oldu.

İnsan evrimleşip dili kullanmaya başladıktan sonra yeni ihtiyaçlar edindi. Eski inanışları dine dönüştürmeye başlayınca avcı-toplayıcılıktan, tarımsal topluma geçip yerleşik hayata adapte oldukça dine dönüşen o eski inanışlar, ritüeller, batıl olgular beraberinde birçok kurallar getirdi. Mülkiyetçi oldu ve mülkiyetçiliği her olgunun üzerine yaydılar. Dini icat eden erkek ilk olarak kadını ve onun bedenini hedef aldı. Onu kapattı ve kendi çıkarları için kutsadı. Oysa inandıkları yaratıcı, onları çıplak olarak yaratmış ve o şekliyle kutsamıştı.

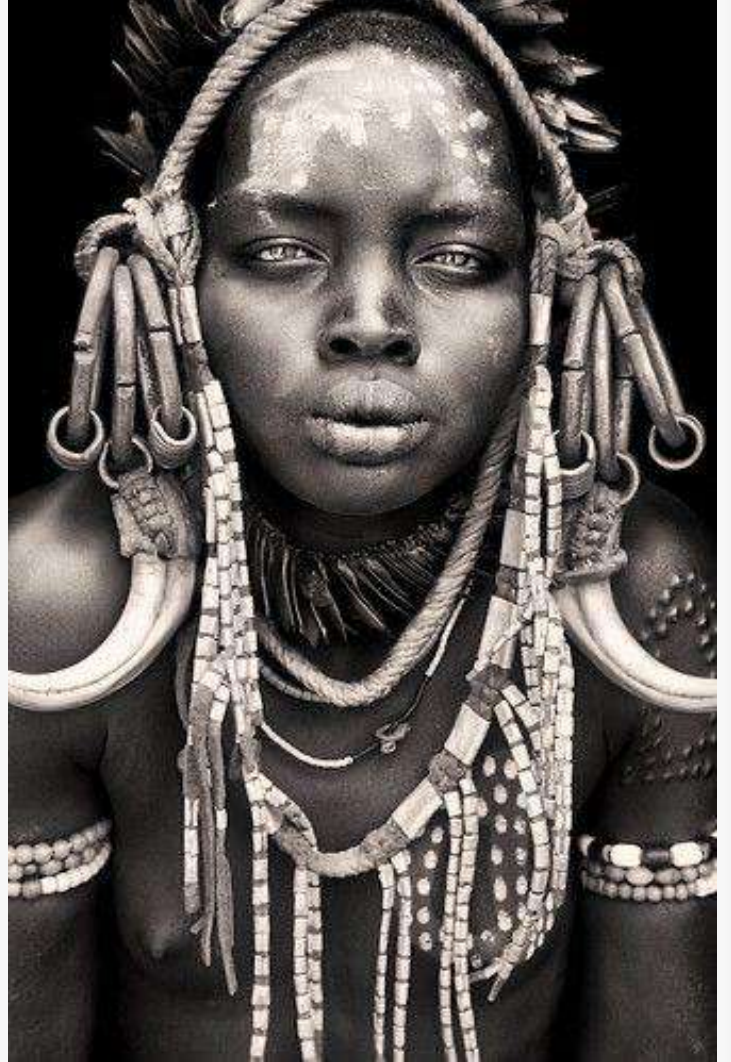
Peki, insanoğlu çıplak olduğunu ne zaman fark etmiş ve çıplaklığın örtünmesi saklanması gereken bir şey olduğuna nasıl karar vermişti. Büyük ihtimal yerleşik hayata geçtiklerinde güçlü olan "Erk" tarafından. Aslında çıplaklık o kadar da kötü bir şey değildi. İnsanın binlerce yıllık geçmişinde birçok imparatorluk, devlet, uygarlık hep insan bedenini tasvir etmiş ve bunu paylaşmaktan da çekinmemişti. Güzel olan bedenleri çizmiş, heykellerini yapmış, sözlü ya da yazılı kültürüyle bunu hep aktarmıştı. Çıplaklıkta kötü bir şey yoktu sorun onu nasıl algıladığımız ile ilgiliydi. Kadın çıplaklığı erkek için büyük sorun teşkil ediyordu. Çünkü kadın doğduğu andan itibaren erkeklerin koyduğu kurallar ve mülkiyetlerine dâhil oluyordu. Bu yüzden de çıplaklığı (kadın çıplaklığını) kategorize ettiler. Kadının çıplak olduğu alanları, kadının isminin önüne sıfatlar koyarak yapmaya başladılar. Anne çıplaklığı, genelev çıplaklığı, gazino, bar, pavyon çıplaklığı, deniz gibi yerlerdeki çıplaklık ve kendi " namus" larının çıplaklığı gibi. Kadın kendi bedeninden utanmıyordu fakat erkek ilkel üreme içgüdüsünden vazgeçemediği için kendi çıplaklığını zorbalıkla birleştirerek kadın üzerinde denemekten çekinmiyordu. Oysa ne kadın ne de erkek tek başına çıplak değildi yahut çıplaklığı bir şey ifade etmiyordu. Bizim yüklediğimiz anlamlarla ve görme şeklimizle doğru orantılıydı çıplaklık(k).

Günümüzde de değişen hiçbir şey yok. Erk'in mülkiyetçi anlayışı çıplaklığı istediği gibi şekillendirip, sınıflandırırken korkusunu ise gizlemeyi başaramamaktadır. Ve çıplaklığın getirdiği sorunları!!! Kendince suçlu olarak yarattığı " şeytana uydum" argumanıyla savuşturmaya çalışmaktadır. Oysa çıplaklığın bizim için ne anlam taşıdığı önemlidir. Bunu bir din, inanç, dogmaya ithaf ederek açıklamaya çalışmak işleri zorlaştırmıştır. İnsan her şeyi ihtiyaç duyduğu için bulmuş ve kullanmıştır. En başta avladığı hayvanların kürklerinin onu dış etkenlerden, doğanın zorlayıcı şartlarından koruduğunu fark ettiği zamanda bunu sadece korunmak için ya da çıkarları için yapıyordu ve çıplak olmanın hiç bir cezası günahı yoktu. (Günümüzde bile hala var olan ilkel kabilelerde kadın, erkek, çocuklar çıplaktır sadece özel saydığımız bölgelerini korumak amacıyla örtme ihtiyacı duymuşlardır.)

Günümüzde erkin birçok yoldan devletleri ve onu oluşturan bireyleri manipüle ederek birçok düşünce biçiminin standardını temelden sarsması ve bunların yapılarını bozması mahremiyet, çıplaklık giyinme kültürü gibi hassas noktaların zarar görmesine yol açmıştır. Günümüzde insan teknolojiyi kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak yerine onun esiri olmuş, onun yönlendirmesi sonucunda yaşamaya başlamıştır.

Ne tamamen çıplak olanımız, ne tamamen örtünmüş olanınız ne de moda ile giyinenimiz tacizden, hakaretten, tehditten kendini koruyabilmiştir.

Yaratıldığı andan itibaren bedeninin savunmasını yapmak zorunda bırakılan insanlık, bu kriterleri belirleyen ahlaksız erkin çıplaklığını bir türlü giydirememiştir.

TOPLUMUN AYKIRI ÇOCUĞU...

Ayetullah TURABİ

Düşüncelerinizi yaramaz oğlanlara doğru yöneltin. Düz duvara tırmanan yerinde durmayan. "Dur!" ihtarına karşılık çığılığını koruyan. Soyun Ey Hırsın Bekçisi, tarih 2 Haziran 1740. Yer Paris, Fransa. Adı Donatien Alphonse François le Marquis de Sade. Tarihin yaramaz çocuğu. Erotik edebiyatın dedesi. - ya da kazanovası- genç kadınların ihtiraslarının şairi. Yalan, hırs, şehvet ve tutkunun kalem savaşçısı. Döneminin aykırı çocuğu!

Yazmak büyük bir erdemdir. Seks yazmak ise büyük bir cesaret! Kendi okurunu bile tatmin edememe riskini göze alırken muhafazakâr kesimi de karşına alırsın. Kimsenin okumadığı ama herkesin fikrinin olduğu bir konudur, cinsellik. Peki ya, Sade kimdir? Biraz kendisinden, biraz da eserlerinden bahsedelim, araya biraz Ulus Baker yorumu ekledikten sonra erotizm, cinsellik ve nü olaylarına bireysel yazar yorumumuzu serpiştirip kapanışa doğru geçelim. Marquis de Sade, sadizmin kurucusu olduğu ileri sürülen erotik edebiyatın önemli inlemesi Sade'i Sade yapan bir diğer unsur ise yazdığı dönemdir. Skolastik yapının bastırılmış duyguların ve yapıların zirveyi paylaştığı halkın sessiz ve ahmak bir teoratik zihinle yönetildiği dönemde yüksek bir taşa çıkıp sevişin, diye bağırarak kadar cesur ve deli bir kişilik olmasıdır. Hayatının büyük bir bölümünü yazıları yüzünden akıl hastanesi ve hapisanelerde geçiren buna rağmen yazmaktan asla vazgeçmeyen bir yaramaz çocuktur. Günümüz dilinde Badboy'dur. Benim yıllar öncesinde dikkatimi çekmesine sebep olan şey ise hapisanede kaldığı dönem,

yazması için elinden alınan imkânlarla karşılık kendisi iz bırakan her nesneyi yazmak için kullanmış olmasıdır. Dönemin papazları, rahipleri, varlıklı tüccarları ve onların kadınlarını sadece yazdığı ve hasıraltı bir şekilde ellerine geçiren zihniyetleri kelimeleriyle yepyeni bir ufka taşıyan bu adam, sadece ihtirasın sözcülüğünü yapmıştır. Bir şey yasaksa daha zevklidir. Zevkliyse hayatın amacı budur! Sade, hayatını "bir şey eğer zevk veriyorsa onu yaşayın!" misyonu üzerine kurmuştur. Hayatı boyunca yazdığı yazılarda şiddet bile zevk unsuruysa hissedin, arzulanın ve elde edin! Bu zihin yapısıyla Sade bazı etnik kesimler tarafından ki kendileri toplumu yönlendiren kısımdır, sessiz kalması için çeşitli baskılara maruz bırakılmıştır. Sade üzerine zaman içinde oldukça insan konuşmuş, tezler ve makaleler yazılmıştır.

Fakat edindiğim kaynaklara göre Sade hakkında ki düşünceler açıkça kendisinin ölümünden yüz yıl sonrasına kadar insanların sadece kendi düşünce dünyasında veya hasıraltı edilmiş bazı kaynak dışında yer edinememiştir. Bu durum ben de şu izlenimi uyandırdı. 1750-1850 yıllar arasında avaz avaz bağırarak Çıplaklığın ve Zevkin bir başka kendini ifade ediş biçimini savunmak nasıl bir deli cesaretidir. Kendisine uygulanan mobbing hapislerle sınırlı kalmamıştır. İşkenceler onun sadist arzularını da pekiştirmiş ve daha şehvetli yazmasına sebep olmuştur. Buna rağmen ancak insanlar yüz yıl sonrasında konuşmaya başlayabilmiştir. Hayata yüz yıl erken mi gelmişti? Kim bilir, Haydar Dümen'in Fransa şubesi olurdu belki! Ulus Baker, Marquis de Sade'ı farklı bir bakış açısıyla incelemiştir. Onun izlenimlerine göre Sade, Ekonomi ve Politika arasında izlenimsel olarak kendini gösteriyordu, bütün eserlerinde alt sınıfa ait olan biri ile üst sınıfa dahil olan –ait ve dahil kelimeleri bir toplum vurgusudur- bireyler arasında geçen olay ve diyaloglardan ortaya çıkan eserleri kapsamaktadır. Bu da şunu gösterir. Gizli bir öznellik algısıyla düşüncenin kendisini ifade ederken ki öfkenin dışavurumu ve direkt muhatap bulunmasıdır. Sadizmin de doğumu buradan geliyor. Şiddet ve ihtiras kavramları birbirine o kadar yakın ilerliyor ki, muhatap aldığı ve eserlerinde kendisini gösteren zihniyet ancak bu sınıflara kadar inebiliyor. Günümüz edebiyatına uyarlıysak Zengin kız/oğlan, fakir kız/oğlan edebiyat kısırlığının biri diğeriyle ancak yeterli güce sahipse zevk unsuru yaratabiliyor oluşudur. -Kendi görüşüm iki düşük ekonomili insan adam akıllı sevişemez, düşüncesine de Sade sahipti. Ulus Baker yorumundan beslenen düşüncem...- Hikâye de benim dikkatimi çeken unsur ise sosyoloji ve teoloji kavramlarını göz ardı edip kendi öz benliğini

asla bozmadan hatta bozmaya çalışanlara karşı da aynı ihtirasla yazmaya devam ederek dik duruş sergileyen bu adamı tanıdığım günden beri hayranlığımı her fırsatta dile getiriyor olmamdır. Döneminde kendisini kâfirlik, şeytanlık, habis bir ruh ile suçlayan zihniyetin dönemimizde ki bazı etnik fikir savunucusu yazarlarında aynı hitaplara maruz kalmasına karşın yazdığı konu itibarıyla seksinde bir savunucusu olduğunu gösteren dehalardandır. Günümüz tabiriyle Aydınlanmanın Kötü Çocuğu... Bu tabiri hiç sevmesem de böyle dile getiriliyor. Sade için söylenecek sözler o kadar fazla ki, hangi konu başlığı üzerinden kendisi hakkında konuşursak bir diğeri yalnız kalacakmış gibi hissettiriyor. Sade; sadizm, seks, çıplaklık, dik duruş, inatlaşma, savaşma, mücadele ruhu, töz, teokrasi, zevk, hayata bakış, engelleme, vazgeçiş veya direniş... Bütün bu kelimelerin ötesinde hepsinin ortalama ifade edişidir. Doğru ve yanlış kavramlarınızı ceplerinize koyun, ister savunun ister sevişin. Her halükarda bu fikir artık doğdu ve yaşıyor. Nefes alıyor ve aramızda geziyor. Sade'in kendi hayatında insanlara ilham ettiği yegâne şey sadece cinsellik değildir. Bununla beraber, düşüncesinde ayak diremesi onun için savaşması ve kendisini feda etmesidir. Kendisinin dilimize çevrilen eserleri çok fazla olmamasına karşın onlarca deneme, hikâye, düşünce yazısı ve oyun yazmıştır. Kendisi hakkında 2000 yılında çekilmiş Sade adlı filmde hayatı için kısmi bir bilgi vereceği kanısındayım.

Sonsöz.

Toplum içerisinde siz her ne düşünceye sahip olursanız olun, toplum size aykırıysa düşünce sizindir. Ona Sade kadar sahip çıkarsanız elbiselerin pek bir önemi kalmaz. Umarım düşüncelerimizde kıyafetlerimizden daha fazla sahip çıkabiliriz...

ÇOĞUL LEKE **Rıdvan YILDIZ**

Ellerim kendini inkâr etmez
Narı çatlatan kan, sıkışmış dudaklarıma
Kuşlar yüz yıllık balıkçı
Ben on yıllık denizci
Şatolar dikmişler çılgınlık burçlarıma
İçimde yenilmiş ordular/ hatır kesigi
Gökyüzü altında, dilim çok kaygan
Öptüğüm her şey demirledi kıyıma
Yabancı değilim buhardan ince bileklere

Batıyor güneş, batıyor piyasalar, çıkıyor dilim
Yatıyorum bacakların üstünde
Orta çağdan bu yana yıkılmış bayraklar
Devletler birbirinin eline veriyor:
Hem notaları hem de politik günleri
Her şey sulu, her şey kaygan ve ince

Koşarak yaşadım bunca yıl
Her sabah okula korkarak giden çocuklar gibi
Acil ihtiyaçlarım kimliğim olur, bilirsin
Kuş bakışı eğildi tenimin kokusuna
Rüzgârı ısıtıyor kollarıma düşen cemre
Kumlarla sevişiyorum, unuttum mahkeme salonlarını
Ateşi giyiyorum, ay doğuyor yüzümden

ÇIPLAKLIK VE KADIN

Burak Sedar ÜLKER

Giyindiklerimiz, bir şeyler anlatır. İletişime her zaman görünüşünüz başlar, sizden önce kıyafetleriniz konuşur. İletişim kurmaya çalıştığınız kişi ise, öncelikle gördüklerini dinlemeye başlamıştır. Bana göre giyinmenin iki şekli vardır; moda ayak uyduranlar ve uydurmaya çalışanlar. Tabi burada moda olarak bahsettiğim şeyin sadece aklınıza küresel markaları getirmemesi için belirli bir otorite tarafından belirlenmiş giyim tarzı olarak algılamanızı belirtmem gerekiyor. Her mahallenin ve döneminin raconu başkadır. Giyinmeden önce kombininizi belirlerken, önce toplumsal algı ve kültür filtrelerinden geçirirsiniz. Bunu her ne kadar reddeden insanlar olsa da, daima birilerinin eleştirilerinden kaçınmak istediğimizden ufak dokunuşlar da kaçınılmaz olur. Her insan kendi sınıfından, ortamından çekinir. Kültürün, farklılığa karşı tutumunu en sancılı şekilde hisseden coğrafyalardan birinde, maruz kaldığımız sözlerin ya da bakışların, toplumumuzun çıplaklığa olan korkusunu pekiştirdiğini düşünüyorum. Geri kalmış toplumlarda kadına dayatılan giyim tarzları da, bu korkuya ve altında yatan utanç duygusuna dayanır. Gözlemlemeyi çok seven biri olarak, dâhil olduğum her ortama geniş açıdan bakabileceğim yerler seçerim. İnsanların davranışlarını ve sebeplerini düşünür dururum. Malumunuz Türkiye’de yaşayan biri olarak genelde göz tacizine denk geliyorum. Birini taciz etmesi için bahane aramayan insanların, tacizini haklı çıkarmak için bahaneler sunduğu bir ülke olduk çıktık. Günün birinde çarşafı bir kadının ayak bileğine odaklanan birine denk geldim.

Sinirlenmekle birlikte, sapıklığın bu coğrafyada bu kadar yaygın olmasının sebebini düşündüm durdum. Gözlerine kadar kapalı olmasına rağmen kadının ayak bileğinde ki ufacık yerden medet uman bir erkeğin, dünyanın öteki tarafında ki Amazon erkeğinden farkı nedir? Tüm kültürü, dürtülerini kontrol edebilmek için şekillenmiş, bütün yükün kadına yüklendiği bir ortamda bile hala kendine hâkim olamayan bir güruhun, kültürüyle hiçbir alakası olmayan medeniyetten uzak Amazon erkeği kadar medeni olamayışının sebebi nedir?

Neden Amazon yerlisiyle kıyasladığıma gelecek olursak. Geçenlerde Brezilya’nın Javari Nehri civarında yaşayan Amazon yerlileriyle ilgili bir belgesele denk geldim. Daha sonrasında biraz araştırmaya başladığımda yaşadıkları yerin şehirden epey uzak olduğunu, hükümetler tarafından korunma altına alınmış kabileler olduğunu gördüm. Giriş, çıkışlar özel izinlerle yapılmakta ve içeri alınmış insanlar rehber gözetiminde gezebiliyorlar. Yerlilerin çekilmiş görüntülerinde kadınların çıplak olmaları ve erkeklerin bu çıplaklığı umursamadıkları dikkatimi çekti. Binlerce yıldır bu şekilde yaşıyorlar ve kadınların giyimi üzerinde söz sahibi olmayı hiç istememişler. Çıplaklık algılarında kıyafetin yeri yok, dolayısıyla bir çıplaklık da söz konusu değil. Aralarından birine vücudunu saklayacak kıyafetler giydirilmeye başlansa, muhtemelen onlara komik görünecek.

Öyleyse yerlilere dayanarak sürekliliğin, normlarımızı oluşturan faktörlerden biri olduğunu söyleyebilir miyiz? Bir kadının ayak bileğinden bile haz alan bu coğrafyanın insanına, kadının da istediği gibi giyinebileceğini öğretebilir miyiz? Tarihin her döneminde çıplaklık konusu masaya yatırılmış, yargılayan her zaman erkekler olurken yargılanansa kadınlar olmuştur. Erkek çıplaklığının problem yaratmamasını ama kadın çıplaklığının tam tersi her yerde yasaklanıyor olmasının sebebini birçok insana sordum. Genelde maneviyata ya da hazlara değinerek konuya açıklık getirmeye çalışıyorlar fakat kıstasların neden erkekler üzerinden belirlenmesi gerektiğini sorduğumda ise cevaplar pek tatmin edici olmuyor. Yıllardır birçok grubun erkek ve kadın bedenlerine eşit davranmaları için sosyal medya sitelerine baskı yaptığına şahit oluyoruz. Söz konusu yasakların herkese eşit uygulanmasını talep etseler de, sadece kadınlara uygulanıyor olması tartışmaları şiddetlendiriyor. Bir film afişi posterinde emziren bir kadının meme ucunun gözükmemesi Instagram tarafından gönderinin kaldırılmasına sebep oluyor ve afişin tasarımcısı Javier Jean şu sözleri söylüyor: "Instagram gibi bir şirket bana işimin tehlikeli olduğunu, insanların görmemesi gerektiğini, pornografik olduğunu söylüyor. Kaç kişiye vücutlarının kötü olduğunu, tehlikeli olduğunu söylüyor?" Bu tarz yasakların erkek meme uçlarını kapsamıyor olması beni Amazon yerlileri örneğine döndürüyor. Peki, çıplaklık gerçekten cinselliğe açık bir davet midir? Bir beden seksiliğini ona bakan gözlerin yorumu da belirlemez mi? Bedenin kıyafetsiz oluşuna yüklenen ahlaksızlığı neden ona bakan gözlere de yüklemiyoruz?

Birçoğunuz Michel Foucault'ı duymuşsunuzdur. Kendisi cinselliğin toplumsal ve bireysel tarihi üzerine üç ciltlik bir seri yazmıştır. Vardığı sonuç ise nettir: "Doğu toplumlarında ki çıplaklık, cinselliğe eş değerken, batı toplumlarında cinsellik bilimsel olarak ele alınır, incelenecek ve sorgulanacak bir şeydir." Antik zamanlarda ya da Rönesans döneminde ki tablolar da çıplaklığın bir ifade hali, saf ve olduğu gibi aktarıldığını görürüz. Mesela Michelangelo'yu İsa'sından dolayı, Botticelli'yi Venüs'ün Doğuşu'ndan dolayı kimse suçlamamıştır. Çünkü ele aldıkları eserler gerçek ve doğaldır, cinselliği çağrıştırmak gibi bir amaçları yoktur, cinsellik değil çıplaklık kullanılır. Dönemin insanları kötüye yormazlar ta ki 20. YY'e kadar. Dönemin şartları artık değişmiştir ve çıplaklık tamamiyle cinselliğe yorulmaya başlanır. İsa aynı İsa'dır ama ona bakan gözler değişmiştir, yani zihinler. Zamanla medya cinselliğe gönderme yapan kadınları kullanmaya başlar ve dünya artık çıplaklığı, ahlaki bir sorun olarak görmeye başlamıştır. İnsanlık var olduğundan beri içimizde ki arzu orada duruyordu fakat geçmişte gizlemeyi ya da bastırmayı düşünmüyorduk. 20 YY. 'da arzu kontrol altına alınır ama temsili olan çıplaklık da her yerde kullanılır. Kapitalizmin istediği şekilde insan zihninde arzu çağrıştırılır fakat tatminkârlık engellenir. Özellikle bu yaptırımlar mülkiyet duygusuyla engelleniyor. Kadının bedeni artık kendisine ait değildir; ailenin, kutsal anneliğin, toplumsal ahlakın, reklamın, görsel dünyanın malzemesidir. Sosyal medyada ve toplumda sadece kadın bedenine uygulanan bu yasaklar ve her yerde maddi kaygılarla pazarlanması kadın bedenini metalaştırmaktan, birer seks objesi olmaktan öteye geçmesini engelliyor. Hal böyle olunca da çıplaklık "büyük bir tabu" olmaya devam ediyor.

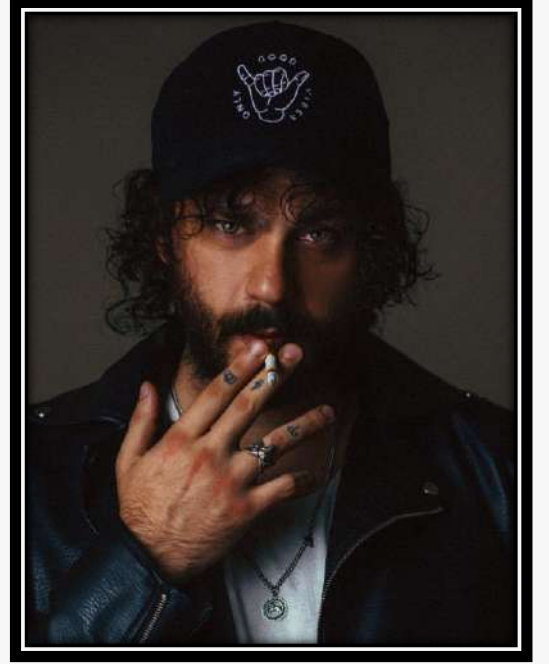

“NÜ FOTOĞRAF ÇEKMEK TEK ELLE MOTOSİKLET KULLANMAK GİBİ. HAKİMİYET ASLA SENDE DEĞİLDİR. UFAK BİR TAŞ PARÇASIYLA TEPETAKLAK OLABİLİRSİN YA DA DİĞER ELİNLE RÜZGARA DOKUNABİLİRSİN.”

Röportaj: Aylin TAMAKAN NERGİZ

Öncelikle sizi biraz tanısak, bize biraz kendinizden bahseder misin? Kimdir Barış Şahingöz? Fotoğraf çekmeye nasıl başladı?

Barış Şahingöz :1990 yılında Ankara’da doğdum. Ailenin tek çocuğuyum, bu nedenle de şımarık bir çocuk olarak büyüdüm. Annem, ananem çocukluğumdan beri hep peşimdelendi. Hala da öyleler aslında. Babam daha otoriter olduğu için biraz dengelemiştir beni. İstanbul’a yerleşene kadar pek ne yapacağını bilmeyen eğlence, haytalık peşinde koşan bir çocuktum. 19-20 yaşında falandım herhalde İstanbul’da yerleşme kararı aldığımda. Tek bavulla geldim, macera olsun istedim ama bir daha dönmedim, kaldım. Hayatımın belirleyici kararıydı bu. On iki sene olmuş hala da buradayım.

Müzik yapmakla fotoğraf çekmek arasında çok gidip geldim ama fotoğraf bana daha büyülü bir şeymiş gibi geldi. Ufakken yurt dışına gittiğimde annemi, klişeleri, heykelleri çekiyordum.

Oraları çekip eve geldiğimde o fotoğrafları tab ettirip hala oraları hatırlamak çok keyif veriyordu bana. O zamanlar filmli makineler vardı ve bana öğretilen hep dikkat etmem gerektiği idi. Sonraları elim alıştı ve dijital makineler çıktı. İstediklerimi daha rahat çekebildim. O zamanlar bir kız arkadaşım vardı. Çok güzel bir kızdı. Onu çekiyordum genelde. O günlerde ben fotoğrafçı olacağım demiştim aslında. Fotoğrafçı olmamda onun çok büyük etkisi vardır.

Çocukluktan beri fotoğrafla hep ilişkim oldu. Dayım TRT’de yönetmen olduğu için sürekli fotoğrafla ve makinelerle büyüdüm. Dayımın dedemin hep makine ellerindeydi. Zaman geçtikçe benim ilgim de arttı.

FİLTRESİZ DERGİ

Kendinize özgü bir tarzınız ve fotoğraflarınızda da çoğu zaman hissedilen bir tavrınız olduğu aşikâr, ama ben yine de sormak istiyorum. Neden nü fotoğrafçılığı? Kendinize has olan bu süreç nasıl gelişti?

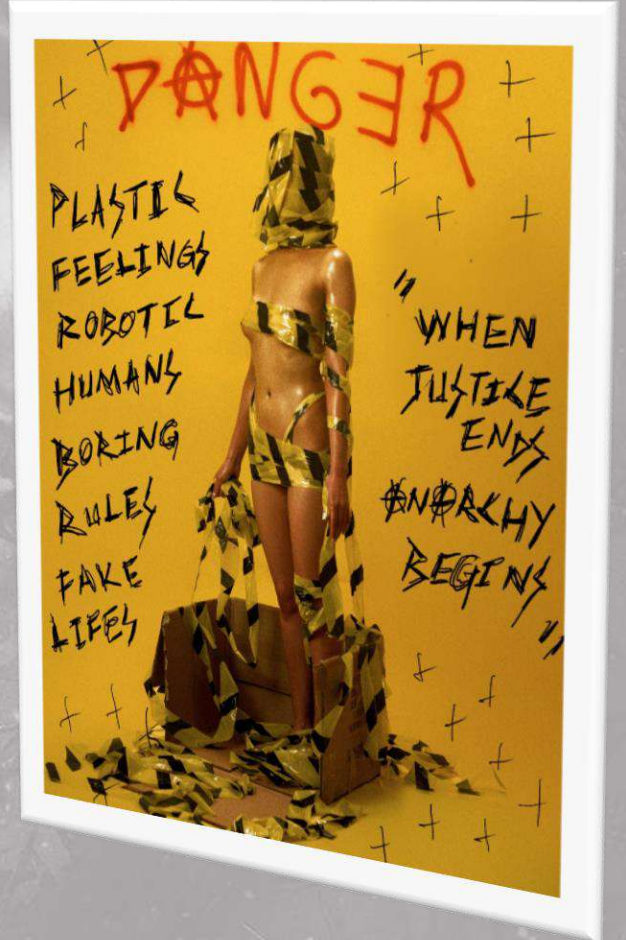
Barış Şahingöz: Kadınlarla büyüdüm ben. Kadınları da çok seviyorum. Hayatımın istisnasız her döneminde mutlaka bir kadın etki etmiştir bana. Böyle olunca da hayat, algılar, anlamlandırmalar kadını çağırıyor insana. Büyüdükçe işin içine hayranlık giriyor, eğlence giriyor, aşk giriyor, erotizm giriyor, seks giriyor. Kendini tanımaya başlıyorsun, kadınları tanımaya başlıyorsun ve sevdiğin şeyler üzerinden üretebiliyorsun. Benim için bu çok büyük bir şey. Sokakta kırmızı elbiseli bir kadını çekmek bir yerden sonra beni tatmin etmiyordu. Çünkü o bir vitrindi ve herkes olanı olduğu gibi zaten görüyordu.

Ama hep şunu söylerim; bir de o kadınların arka sokakları var, karanlık, çıkmaz, tehlikeli hatta ölümcül. Ben o sokaklarda gezmeyi daha çok seviyorum. Bana daha samimi ve daha eğlenceli geliyor. Bir kadının ruhunu anlayıp, öğrenmek, tanımak onu çırılçıplak çekmekten çok daha zor ve keyifli. Kadın vücudunu da bana dünyada en estetik gelen şeylerden biri olduğu için o arka sokakları insanların deyimiyle çıplaklığı kadrajımda görmek hoşuma gidiyor.

Dışarıda elbisesiyle dans ederken, bambaşka ruha sahip olan birçok kadının, elbisesini çıkarttığında aslında zırhını, olması gerektiği kişiyi, toplumsal statüyü yani aslında birçok kendine ait olmayan şeyi de çıkarttığına defalarca tanık oldum. Bu nedenle de tam nü diyemem ama o çıplaklığı sevmemin nedeni kurgu da olsa, makyaj da yapsa, makyajı da aksa bana natürel şeyler hissettirmesi.

Sizce Nü fotoğrafçılığının en önemli özelliği nedir?

Barış Şahingöz: Bir söz var "saklanmanın en iyi yolu ortada olmaktır. Herkes seni gördüğünü sanır" diye. Ben buna benzetiyorum nü fotoğrafçılığı. Çıplaklık zaten yaradılıştan beri "sakıncalı" bir kavram olduğundan sen ne yaparsan yap mutlaka somut değerler üzerinden yargılanıyorsun. Göze çarpmasını istediğin şeyleri net olarak insan algısına veriyorsun. Ama ayrıntıda kalmasını istediğin şeyleri arka planda izleyiciye sunabiliyorsun. Böylelikle insan algılarını hatta toplumsal algıları yönlendirebiliyorsun bazen dalga bile geçebiliyorsun. Bu da bana çok eğlenceli geliyor.

Meta olarak kadının çıplaklığı geçmişten günümüze kaçınılmaz bir tartışma konusu olmuştur. Birçok toplumda da özellikle bizim toplumumuzda çok büyük tepkiler almakta. Siz tüm bunları yıkarak nü fotoğraflar çekiyor ve bunları sosyal medyada yayınlıyorsunuz.

Sizin için nü ve çıplaklık arasındaki fark nedir?

Barış Şahingöz: "Havva ile

Adem sevişmeseydi biz olmazdık" net bir inanış. Ama bunu kabul eden insanlar bile bu durumu ifade ederken sanki çok büyük bir sırmış gibi bahsediyor. Çıplaklığı normalleştirmek benim de hoşuma gitmiyor meta haline getirmekte. Özellikle cinsiyetçi olarak bunu kadın üzerinden yapılmasına anlam veremiyorum. Hepimiz bir kadında var olduk ve dünyaya geldik.

Var olmayı bırak çoğumuzun hayatlarındaki her saniyeyi kadınlara borçluyuz. Bunu bilerek bazı şeylere gereksiz tepkiler vermek bana biraz kalleslik gibi geliyor. Doğurganlığı yani Tanrı'nın en önemli özelliği sayılan var etmeyi kadına yükleyip ona kırmızıçizgiler çekmek kendi var oluşumuzu, inancımızı reddetmektir.

Benim için çıplaklık evde keyif aldığın bir kadınla, ruhla aynı zaman kavramında nefes almaktır, nü de o zaman kavramını hiçe sayıp zamanı durdurmaktır.

Otosansür yapmadığınızı biliyoruz.

Çektiğiniz nü fotoğraflar nedeniyle toplumsal baskı veya aile baskısı gördünüz mü? Bu konuda nasıl tepkiler alıyorsunuz?

Barış Şahingöz: Ailem bu yaşıma kadar ne yaparsam yapayım hep yanımda, arkamda durdu. Annem de babam da. Onlardan hiç negatif bir eleştiri duymadım aksine hep

destek oldular.

Hala da öyle.

Çekeceğim konseptleri

bazen babama

anlatıyorum baba bana şu

lazım ya diyorum. Babam

hemen bir yerlerden

bulup gönderiyor. Şimdi

hayvan kafatası arıyorum

döne döne bir konsept

için adamcağız nerden

buluruz diye uğraşiyor kaç

gündür.

Toplumsal olarak bu ülke

insanlarının geneline

uygun şeyler çekmediğimi

bilirim.

Yıllar önce daha ağır tepkiler alıyordum. Ne ahlaksızlığım kalıyordu ne terbiyesizliğim. Mesajlarla ana avrat sövenler bile vardı. Ama son beş yıldır ciddi anlamda azalma oldu bu tepkilerde. Hala böyle düşünenler olduğuna eminim ama biraz daha işe fotoğraf

boyutuyla bakıyorlar sanırım. Bunun yanı

sıra iyi tepkileri süzüp alıyorum

Belirli bir kitleye hitap ettiğinizde iyi diye adlandırılan her şey samimi olmayabiliyor. Ben biraz daha nefret edilmekten yanayım. Yani insanlar beni acımasızca eleştiriyorsa ya da hakaret ediyorlarsa demek ki birilerinin canını sıkıyorum ve bu hoşuma gidiyor. Anlaşılmak, beğenilmek ya da kabul görmek gibi bir derdim yok. Bunu aykırı olmak için de yapmıyorum. Canım ne istiyorsa onu yaptım, yapıyorum da.

Birçok modelle çalışıyorsunuz. Hepsini birbirinden farklı fiziksel özelliklere sahip olmanın yanı sıra farklı kişilikler. Kimi rahatken kimi olmayabilir. Modelleriniz arasında bu tür farklılıklar yaşıyor musunuz? Modeli konseptte göre mi seçiyor yoksa konsepti modele göre mi kuruyorsunuz?

Barış Şahingöz: Model seçimi kesinlikle çok önemli. Ticari yani moda çekimlerinden tutun da konsept çekimlerini her şeyi etkiliyor. Moda ya da profesyonel dediğimiz ticari çekimlerde profesyonellik iş kurtarıcı olabiliyor yani o ruha gerek kalmadan iş kaliteli olabiliyor. Ama konsept çekimlerinde o enerji kurgu ya da inanç yoksa ortaya asla iyi bir şey çıkmıyor. Ben genelde bildiğim ve ruhlarına bir yerde dokunabildiğim insanlarla çalışmak istiyorum. Çünkü gerçekten herkes çok çok farklı birbirinden ve ona göre seçim yapmanız gerekiyor. Bazen bir konseptin o modele uyacağını düşünüyorum ve ondan çekiyorum bazen de o model için özel konsept yazıyorum. Bir de artık tanıdıkça neler çıkabileceğini aşağı yukarı önceden tahmin edebiliyor insan.

Nü fotoğrafçılığında modele dokunmadan çalışmak mümkün mü?

Bazı modeller vücutlarına dokunulmasını istemezler. Sizin kendinizi çekime kaptırıp modelinize dokunduğunuz oldu mu? Bu konuda hiç sıkıntı yaşadınız mı?

Barış Şahingöz: Bunun için özel asistanlar var. Türkiye de belki çok kullanılmıyor ama dünya üzerinde model asistanı dediğimiz kişiler. Modelin ihtiyaçları doğrultusunda çekim boyunca ona eşlik ediyorlar. Styling yapar gibi. Yani fotoğrafçı yönlendiriyor ve o modeli düzeltiyor diyelim. Eğer tanımadığım bir modelse nü değil herhangi bir çekimde bile uzak kalmayı tercih ediyorum. Ama kendi çekimlerimse ve karşılıklı birbirimizi tanırırsak iki tarafta çok rahat olarak çalışabiliyoruz. Sıkıntı yaşamadım çünkü bu öngörülemez bir sıkıntı değil. Sıkıntı yaşamak için alenen kasıtlı bir şey olması gerekli ortada. Bu yüzden çok şükür canımı sıkan bir durum daha yaşamadım. Umarım da yaşamam...(gülüyor)

Model her ne kadar karşınızda çıplak olsa bile onu öylece görmek ile ona dokunmak arasındaki farklılık nedir?

Barış Şahingöz: Görsel ve dokunsal algılar birbirinden farklı çalışan mekanizmalar aslında ne kadar benzer gözükse de. Ne için gördüğünüz ve ne için dokunduğunuz önemli. Fotoğraf çekiyorsanız ve amacınız fotoğrafsa birini çıplak ya da giyinik görmekle uğraşmazsınız ki. Önemli olan fotoğrafta ne görmek istediğiniz.

Nü model bulmakta güçlük çekiyor musunuz?

Gönüllü mü, yoksa profesyonel mi bu modeller? Hiç çıplak erkek çektiniz mi? Çekmeyi düşündünüz mü?

Barış Şahingöz: Belki de en büyük şansım bu. Bugüne kadar hiç sıkıntı yaşamadım. Bazen insanlar senin işlerinde yer almak istiyorum diyor bazen ben rica ediyorum. Konseptlerde çalıştığım çoğu kadın benim çok değer verdiğim insanlar, arkadaşlarım. Bu işe çok profesyonellik katıp iş-iş olmasını istemiyorum. Çünkü çok eğlendiğimiz çekimler oluyor. İki birbirini tanıyan ya da yeni tanışan insanın bilerek isteyerek ortaya yeni bir şey çıkarması işin samimi ve natürel olmasını sağlıyor. Erkek model çektim ama çıplak çekmedim(gülüyor) çekmeyi de düşünmüyorum. Çünkü estetik olarak bana hitap etmiyor. (gülüyor)

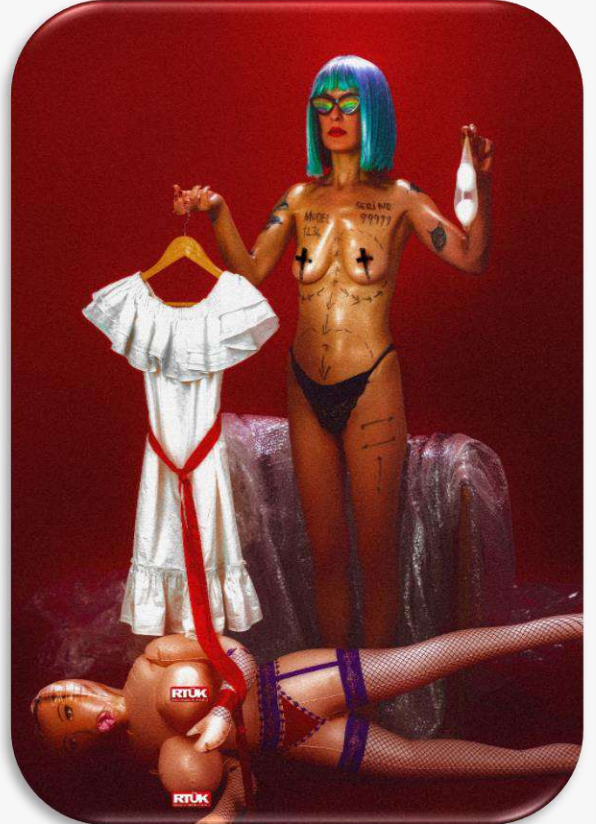
Günümüzde artık herkeste fotoğraf çeken telefon var.

Ayrıcalık kalmadı gibi mi? Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Barış Şahingöz: Ayrıcalığın makinede ya da teknolojide olduğunu düşünmüyorum. Çok büyük bir etkisi olduğunu kabul ediyorum üretimde ama hayal gücü olmadan, önce beyinde çekilmeyen bir fotoğrafı ne en iyi makine ne de en iyi telefon ayrıcalıklı kılabilir.

Günümüz fotoğraf sanatı üzerine neler düşünüyorsunuz?

Barış Şahingöz: İnanılmaz farklı güzel işler görüyorum. İnsanlar hobi olarak da yapsa profesyonel olarak da yapsa çok keyifli işler ortaya çıkıyor. Bu beni keyiflendiriyor. Ama özellikle ülkemizde fotoğrafın sanat olarak değerlendirilebilmesi için popüler kültürden bir tık kurtulması gerekli. Aynı bir dönem müzisyenliğin tavan yaptığı zamanlar gibi. Ben daha da iyi olacağına inanıyorum çünkü sınırı yok fotoğrafın ve olanaklar çok gelişti. Umarım çok daha farklı ve düşünülmemiş şeyler görebilirim ölmeden.

TOZ

Feyza MENTEŞ

Üzerime kaç katlı apartmanlar kuruldu bilmiyorum. Kaç katlı hayatlar, kaç katlı yalnızlıklar, kaç katlı sahi topu yığıldı hesaplamadı. Ancak şimdi ikinci katta oturuyorum. Bir salıncağım var. Bir de dostum Baileys. Cismi kara fayansa ayaklarımızı sarkıtıyoruz beraber. O dökülüyor, ben yalıyorum. O çatlıyor ve ben topluyorum. Çürüme evremiz yirmi bir. Enkaz yaşımız, sekiz. Gayet dayanıklıyız. Eczane dolabını satın almış damarlarımız, kurtulamıyoruz sevda illetinden. Baileys iflahına kadar kuruyunca suçu karşındakine atıyor. Hadi lan oradan, beni katma kirine, karala şu suratı. Senin bulanık silüetini karalamamı emretti Baileys, kıramadım. Zamanı hızlandırmanın tek yolu buymuş gibi, kabul ettim. Çünkü süreklilik ıstıraptır ve ıstırapların çok katlı işkenceler kurduğunu ezberledim. Zihnimin içinde dönüp duran görüntünü raks ettiriyorum. Tek kurtuluşun dans etmen. Çünkü böyle çok komik gözüküyorsun ve böyle çok komik gözüksükçe kahkahalarımın arasında gittikçe azalıyorsun. Gittikçe azaldığını fark ettim senin. Soluğumu kesen paragraflarda geceye ithaf ettiğim adın uyuşmak zorundaymış gibi, üzerime kaç katlı özlemle çöküyorsun? Dilimin altında bir kayış var, bu iyi, bazen buruyorum, susturuyorum böylece. Yatkın olan bir terki anmasın diye bir daha. Uslu ve bilinçli kalsın diye, öğütüyorum. Ama yuva kurdu ağızımda kalan dilin, üzerime kaç katlı maddeyle geliyorsun?

Şimdi nefret ettiğim hiçbir şeyden farkım kalmadı.

Yardıma ihtiyacım var yardıma, çok katlı yardımlara.

Tozumda kaç katlı resimler bulanıyorsa, o kadar katlı silgilere ihtiyacım var.

Bu yankı, senin yankın mı, yoksa yerin yankısı mı, çözemedim. İmdat diyor biri, biraz Baileys yutmuş. Biraz bana andırıyor kafatasındaki çizikler. Gaipten sesler zihnini laçkaya dönüştürmüş, sızmış anlayacağını. Kelimeler taşmış içinden, ruhumu kaç katlı falakaya yatırdınız lan, diye sormuş, cevap bulamamış. Üzerine kaç katlı mahkûmiyet kurulmuş, üzerine kaç katlı ihanetler, saymamış. Tertemiz yok olmuş, elbette yok olmalı, elbette yok olana kadar savaşmalı ve elbette acıyı doğurarak eksiltmeli teninden, ruhunda. Zamana el koymalı, zamanı almalı, zamanı biriktirmeli, nefesi kuvvetliyse inandığı şu zamanın, üfleme bir an önce aklına düşen yüzünü. Yılışık çekler sükûnetiyle kapandı, şimdi devrildiği yerden ayaklanmalı, bavulunu hazırlamalı ve çıkıp gitmeli, önce kendini terk etmeli, ansızın. Ve sonra aklındaki tımarhanede iki tur atıp zihnini işgal eden tüm hatırları sağaltmak için bırakmalı. Bağımlılıklarını bıraktığı gibi. Bavuluna sığdırmış birkaç yüz, biraz jilet, çok az hemşire ve serum. Islattığı kelimeler ceketinin iç cebinde yanık bir fotoğraf albümü gibi duruyor, kulağında biraz Müzeyyen, bavul taşı. Hiçbir zaman kaçamadı kendinden, bavul taşı. Yine kandi hatırasına, bavul taşı. Üzerine kaç katlı intikam kurulduysa, üzerine kaç katlı vebalar, üzerine kaç katlı sarsıntılar, bavul taşı. Ve taşa taşa gitti istasyonuna, üzerine dikilmiş çok katlı bir cesetle.

*“Çıplaklığımızın bizi arzu nesnelere dönüştürdüğüünün
farkına vardığımızda çıplak oluruz.”*

Chloe Thurlow

